

Arrest

nr. 67 674 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 juli 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoeker is gemotiveerd als volgt:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan POLEN toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 17/06/2011 asiel aan in België. Hij deed dit samen met zijn echtgenote (...) en zijn zoon (...). Vingerafdrukkenonderzoek wees uit dat de betrokkene op 20/12/2009 en 27/09/2010 asiel aanvroeg in Polen. Tijdens zijn verhoor bevestigde de betrokkene dit.

Hij stelde dat hij sinds zijn asielaanvraag in Polen het grondgebied van de Lidstaten niet verliet en op 16/06/2011 vanuit Polen per minibas naar België reisde. Op 29/06/2011 werd door onze diensten een verzoek tot terugname gericht aan de bevoegde Poolse instanties, die op 30/06/2011 instemden met ons verzoek op grond van artikel 16(1)e van Verordening 343/2003. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd om welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene antwoordde dat 'men' hem aanraade om naar België te komen omdat hij hier meer kans zou maken om als vluchteling erkend te worden. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Dit impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Er moet worden opgemerkt dat de Poolse instanties met hun akkoord van 30/06/2011 instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(1)c, wat betekent dat Polen de asielaanvraag van betrokkene in België op datum van 17/06/2011 overneemt.

Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie door dezelfde internationale verdragen gebonden als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal dus door de Poolse instanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, waaronder dus ook België. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is bijgevolg geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Polen kent onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Er is afgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier geen enkele aanleiding om te stellen dat de bevoegde Poolse diensten de betrokkene geen bijstand en bescherming zouden kunnen bieden. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen vrees ten overstaan van de Poolse instanties en maakte geen melding van feiten of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Polen, die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

De betrokkene verklaarde naast zijn echtgenote en kind met wie hij naar België reisde, geen verblijvende familie te hebben. Hij verklaart dat zijn ouders en broer en zus in Polen verblijven nav. hun asielaanvraag. Dat betekent dat de artikels 7 en 8 van Verordening 343/2003 niet kunnen worden ingeroepen. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene last te hebben van maag en nieren, doch kan hiervan geen bewijs voorleggen. Hij verklaart dat zijn zoon een hartprobleem heeft, maar dat er voorlopig niets aan kan worden gedaan. Gelet op het feit dat dit betrokkene niet verhinderde te reizen en dat er geen attesten worden voorgelegd, wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Polen een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties."

De bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoekster is gemotiveerd als volgt:

"België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan POLEN toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 17/06/2011 asiel aan in België. Ze dit samen met haar kind, (...) en haar echtgenoot, (...). Ze verklaarde geboren te zijn op 15/04/1985 te Urus-Martan, de Russische nationaliteit te hebben en van Tsjetsjeense afkomst te zijn. Vingerafdrukkenonderzoek wees uit dat de betrokkene op 20/12/2009 en 27/09/2010 asiel aanvraag in Polen. Zij stelde dat zij sinds haar asielaanvraag in

Polen het grondgebied van de Lidstaten niet verliet en via Wit-Rusland met de trein naar Polen reisde waar ze op 16/06/2011 per minibus naar België kwam. Op 29/06/2011 werd door onze diensten een verzoek tot terugname gericht aan de bevoegde Poolse instanties, die op 30/06/2011 instemden met ons verzoek op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd om welke specifieke reden(en) zij een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene antwoordde dat haar man besliste om naar België te komen nadat ze van kennissen die in België reeds het vluchtelingenstatuut kregen, hoorden dat ze het in België moesten proberen. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Dit impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Er moet worden opgemerkt dat de Poolse instanties met hun akkoord van 29/06/2011 instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(1)c. Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie door dezelfde internationale verdragen gebonden als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal dus door de Poolse instanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, waaronder dus ook België. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is bijgevolg geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Er is afgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier geen enkele aanleiding om te stellen dat de bevoegde Poolse diensten de betrokkene geen bijstand en bescherming zouden kunnen bieden. De betrokkene uitte tijdens haar verhoor geen vrees ten overstaan van de Poolse instanties en maakte geen melding van feiten of omstandigheden tijdens haar verblijf in Polen die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

De betrokkene verklaarde dat de familie van haar echtgenoot (ouders, broer en zus) nog in een asielcentrum verblijven. In België heeft betrokkene naast haar kind en echtgenoot met wie ze van Polen naar België kwam, geen familie. De artikels 7 en 8 van Verordening 343/2003 kunnen bijgevolg niet worden ingeroepen.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene zich goed te voelen. Ze verklaart enkel last te hebben aan haar linkeroog tgv. een operatie aan dat oog. Er worden geen attesten voorgelegd. Bijgevolg hebben de Belgische autoriteiten geen redenen om aan te nemen dat betrokkene niet in staat is om te reizen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Polen een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van het artikel 3 Europees verdrag voor de Rechten van de mens, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Manifeste beoordelingsfout. Dat verweerder in de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekers, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekers zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoekers vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar Polen. Aangezien, de verwijderingsbeslissing rust op volgende

overwegingen: (...). Terwijl, de bestreden beslissing genomen werd zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoeksters vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Polen; Verzoekers dienden hun land immers te verlaten omwille van problemen gelinkt aan de broers van (R.S.). Zijn oudste broer werd destijds gearresteerd als gevolg van het behoren tot de rebellengroepering en verblijft nu in Oostenrijk. Zijn jongste broer sloot in 2009 aan bij de rebellengroepering en werd vermoord op 1 juni 2010. Doordat zijn oudste broer het land ontvluchtte, werden verzoekers steeds lastiggevallen door de Russische inlichtingendiensten waardoor zij eveneens hun land diende te ontvluchten, samen met hun kind (S.M.), geboren op 28.04.2010. Verzoekers verklaren ook in Polen veel problemen gekend te hebben als gevolg van de broer van (R.S.). Verweerder houdt in de bestreden beslissing inderdaad geen rekening met het volgende algemeen gekend gegeven: Tsjetsjenen die in hun land uit politieke redenen vervolgd werden, die leden van de rebellen in het verleden (langer geleden of recent) zijn geweest of die in een direct conflict met de huidige machthebbers rond de Kadyrov clan verwickeld waren, voelen zich in Polen niet beschermd. Er zijn talrijke berichten van Tsjetsjenen dat ze in asielcentra in Polen door landgenoten of Russen met bedreigingen zijn benaderd en daarop onmiddellijk het land ontvlucht zijn. Tijdens het Oostenrijkse NGO Forum 'Asylforum' in november 2008 in Salzburg, hebben de aanwezige NGO's hun bezorgdheid geuit omtrent talrijke klachten rond onvoldoende bescherming in Polen. Ook in België worden medewerkers van vluchtelingenwerken met deze klachten van Tsjetsjeense asielzoekers geconfronteerd. Polen is een direct buurland van Rusland. Dat Russische inlichtingendiensten in Polen opereren, is geen geheim, net zomin als het feit dat de Kadyrov regering invloed op de Tsjetsjeense gemeenschap in het land probeert uit te oefenen. De vrees die verzoekende partij heeft voor vervolging bij een terugkeer naar Polen wordt ook bevestigd in volgend rapport van forumréfugiés van maart 2009, nr 13/09: (...). Toegepast op de situatie van verzoekers bestaat er m.a.w. ten eerste een reële kans dat zij gedurende lange periode zullen opgesloten worden aangezien zij in kader van de Dublin Verordening naar Polen worden overgebracht. Bovendien hebben zij een minderjarig kind dat aldus in geval van detentie geen toegang zal hebben tot onderwijs en andere basisbehoeften. Tot slot worden zij gezocht door de Russische inlichtingendiensten n.a.v. de vlucht van de oudste broer van (R.S.), waardoor zij riskeren ook in Polen door de inlichtingendiensten achterna gezeten te worden. De verwijderingsmaatregel in hoofde van verzoekers maakt aldus op onbetwistbare wijze een schending uit van artikel 3 EVRM. Dat verzoekende partij zich dan ook niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd. Dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte door de persoonlijke situatie van verzoekers niet correct te onderzoeken en de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers derhalve niet afdoende motiveerde. De motivering van de beslissing waarbij aan verzoekende partij het bevel wordt gegeven faalt derhalve volledig. Zodat, de verwijdering naar Polen in strijd is met artikel 3 EVRM en de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten eveneens niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn;"

2.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissingen zijn genomen wordt aangegeven. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissingen hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De bestreden beslissingen werden immers bij toepassing van de Verordening (EG) van 18 februari 2003 nr. 343/2003 genomen, waarbij Polen werd aangeduid als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag.

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dienen verzoekers aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij

worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs en moeten concrete, op hen persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RVS 27 maart 2002 nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Met het verzoekers verwijzen naar en citeren uit een rapport tonen verzoekers niet aan dat er concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten voorhanden zijn, zodat de schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden aangenomen.

Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekers op het ogenblik van het indienen van de asielaanvraag in België nooit enig voorbehoud maakten omtrent de lidstaat Polen. Het betoog dat verzoekers in Polen problemen kenden als gevolg van de heer R.S., verklaren verzoekers thans voor het eerst en deze verklaring staat in schril contrast met de oorspronkelijke verklaringen van verzoeker, die stelde dat de asielaanvraag van zijn ouders en zus in Polen geweigerd werd doch dat de procedure van zijn broer nog niet afgelopen was. Verzoekster voegde daar aan toe dat haar schoonfamilie zich nog in Polen bevindt. Zij verklaren thans ook voor het eerst als zouden zij problemen hebben gehad in Polen, hoewel zij oorspronkelijk spontaan nog verklaarden dat zij in Polen in veiligheid waren en er niet slecht behandeld werden en dat de enige reden om naar België te komen gelegen was in het feit dat men hen aangeraden had om naar hier te komen omdat men hier gemakkelijker asiel zou kunnen aanvragen. Verzoekers maken niet aannemelijk als zouden zij bij terugkeer naar Polen onderworpen worden aan een schending van artikel 3 EVRM.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC